

Rys, láska na celý život

Tam, kde žírné roviny Hané pozvolna přecházejí do mírných pahorkatin Valašska, asi uprostřed vzdálenosti mezi Zlínem a Kroměříží, leží Mysločovice. Obec s bohatou historií se připomíná již v roce 1063 při založení biskupství olomouckého. Hned na kraji vesnice žije ve svém domě utopeném v moři zeleně a záplavě květin známý chovatel holubů rysů Radim Kutra.

Narodil se v malé valašské dědince Lhotka u Tečovic v domku č. p. 1, který postavil jeho děda na místě obecní pastoušky. Láska k chovu holubů zdědil právě po lhotském dědovi, který celý život choval šnobláky a kotrláky. Když ale tuto část Zlínska v květnu 1945 osvobozovala rumunská armáda, vojáci mu holuby jen tak z dlouhé chvíle do posledního vystříleli. Také druhý děda z jihočeského Rapšachu byl holubář, na jeho statku stavěli a tleskali čeští staváci. Otec byl spíše vášnivý myslivec, choval jen okrajově křížence moravských pštrosů a skřivanů. Radim si dobře vzpomíná, že už jako čtyřletý kluk velmi rád pozoroval z okna kuchyně hejno těchto holubů, kteří vypadali jako delší pštrosi s modrou černopruhou kresbou.

Protože základní škola byla v Tečovicích, které byly mimo chodem založeny téměř o 200 let dříve než Zlín, chodil tam ze Lhotky pěšky.

cestě ze školy pozoroval hejna polářích polských rysů, které chovali místní sedláci Pančocha a Zaoral. Již tehdy se mu tak zalíbili, že stál u pole třeba dvě hodiny hypnotizován polářicími holuby. Pančochovi holubi byli tmaví bez kresby, vynikající letci s delšími křídly, zatímco Zaoral již choval holuby moderního typu, světlejší a robustnější. Otec, ač sám holubář, mu vlastní chov rysů nechtěl dovolit, prý až podle toho, jak dopadne vysvědčení. Když malý Radim donesl na konci roku samé jedničky, otec mu zaplatil dva páry modrých šupkatých rysů. Šel si pro ně na Chlum k řezníkovi Aloisi Hořeckému-Dubskému. Dodnes si živě vybavuje, s jakou radostí a pýchou nesl krabici s pískajícími holoubaty domů. Umístil je do dědova komoračku,

který byl postaven nad zděnou králikárnou a od té doby, tedy od svých šesti let, chová rysy moderně šupkaté a nikdy by je za holuby jiného plemena nevyměnil.

Ve dvanácti letech poznal Antonína Poláška z Tečovic, který mu byl v počátcích chovu trpělivým učitelem. Ten ho přivedl do ZO ČSCH Tečovice. Získal od něj desítky holubů a chodil k němu na holubník i několikrát týdně. Hodně se spolu najezdili k různým chovatelům, hlavně na Prostějovsku, kde byla v osmdesátých letech minulého století silná enkláva špičkových chovatelů rysů. Toto pevné přátelství trvá dosud.

V mládí byl do polských rysů tak zblázněný, že nevynechal jedinou výstavu v širokém okolí a neváhal jet za kamarádem vzdáleným 60 km na motorce třeba i v třesuté zimě.

V roce 1974, tedy v patnácti letech, se v Mysločovicích seznámil se svou budoucí manželkou. Ta doprovázela svého dědečka – holubáře – na místní výstavu a před klecemi s holuby se seznámili.

Děda Robert Brázdil byl známý šlechtitel moravských bělohlávků. Tehdy ještě Radim netušil, že si tuto hezkou 15letou dívku později vezme, odstěhuje se za ní do hanáckých Mysločovic a tady postaví nejen dům a zasadí strom, ale zplodí s ní i syna a navíc ještě dvě šikovné dcery.

Ale v té době byl už skálopevně rozhodnut, že u jeho domu jednou bude stát pořádný holubník a v něm velké hejno pravotídních rysů.

Ale to chození a později stěhování, i když jen přes dvě vesnice, jako v té písničce a jen na samotný okraj Hané, nesl z počátku těžce. Mezi valašskou Lhotkou u Tečovic a hanáckými Mysločovicemi leží Sazovice, a to je právě ta vesnice, jejíž střed u kapličky protíná hranice mezi oběma tradičními regiény. Je to neuvěřitelné, ale dodnes se v této vesnici mluví oběma nářečími. Zatím co na dolním konci kohoutí zpívají, na horním konci kohoutí zpívají! A Radim, jako pravověrný Valach, se dodnes na každé společenské akci v hanáckých Mysločovicích, kam se příženil, hecuje s Hanáky.

Jeden příklad za všechny: když nedávno slavil své padesáté narozeniny, pozval všechny vážené hosty do Sazovic, do kulturáku, který stojí na dolním konci vesnice, tedy na výsostném valašském území. Všechny hosty vital ve valašském kroji s valaškou v ruce. Ale jeho kamarádi mu to pohotově rovněž stylově vrátili. Pětilistý list z ořešáku, jež odpuzuje hmyz a březové proutky, kterými si hnizdo rysí sami dostavují.

Už od první třídy

